

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 czerwca 2018 roku sygn. akt I C 2625/17 po rozpoznaniu sprawy z powództwa H. B. przeciwko M. F. o zapłatę Sąd Rejonowy w Zgierzu I Wydział Cywilny:

- 1) oddalił powództwo;
- 2) zasądził od powoda H. B. na rzecz pozwanego M. F. kwotę 3600 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

(k. 48 – wyrok)

Od powyższego wyroku apelację wniósł powód, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił to, że Sąd dokonał niesłusznej interpretacji zgromadzonego materiału oraz pozbawił skarżącego możliwości wskazania wszystkich okoliczności sprawy niezbędnych do jej wyjaśnienia poprzez niedopuszczenie przeprowadzenia dowodu z zeznania świadka.

Mając na uwadze powyższe, powód wniósł o zmianę wyroku poprzez uznanie jego roszczeń zawartych w pozwie jako całkowicie zasadnych lub o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

(k. 56 – 59 – apelacja)

Strona pozwana w odpowiedzi na apelację wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(odpowiedź na apelację – k. 62)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie rozważań należy wskazać, że Sąd II instancji rozpoznając apelację, ocenił stan faktyczny ustalony przez Sąd I instancji jako prawidłowy i zgodny z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, a w konsekwencji na podstawie art. 382 k.p.c. przyjął jego ustalenia za własne. Sąd Rejonowy zgodnie z przepisami kodeksu postępowania cywilnego przeprowadził postępowanie dowodowe, ustalając stan faktyczny w sposób szczegółowy.

Co do zgłoszonego przez skarżącego w apelacji wniosku o dopuszczenie dowodu z dokumentu w postaci aktu notarialnego spółki, podlegał on oddaleniu na podstawie art. 381 k.p.c. jako spóźniony. Zgodnie z art. 217 § 1 k.p.c. cezurę zgłaszania wniosków dowodowych stanowi zamknięcie rozprawy w I instancji. Takie uregulowanie ma na celu zapewnienie, że sąd I instancji będzie orzekał na podstawie pełnego materiału, jaki w sprawie winien być zgromadzony. Stąd przepis art. 381 k.p.c. przewiduje, że sąd II instancji może pominąć nowe dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem I instancji, chyba że potrzeba ich powołania powstała dopiero później.

W ocenie Sądu II instancji nie było żadnych przeszkód, aby powód przedstawił załączony dokument już na etapie postępowania przed Sądem I instancji. Podkreślić należy także, że powód nie przedstawił żadnych okoliczności, które wskazywałyby, że potrzeba powołania tego dowodu powstała dopiero po wydaniu wyroku I instancji. Z całą pewnością za taką okoliczność nie może zostać uznane niekorzystne dla powoda rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego. Wskazać należy, iż załączona do apelacji kserokopia aktu notarialnego jest niekompletna.

W tym miejscu podnieść należy, że jakkolwiek skarżący w złożonej przez siebie apelacji zarzuca zaskarżonemu wyrokowi dokonanie „niesłusznej interpretacji zgromadzonego materiału” w istocie podnosi on naruszenie art. 74 § 2 k.c. w zw. z art. 246 k.p.c. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z zeznań świadka na okoliczność zawarcia między

stronami umowy pożyczki, a w konsekwencji oddalenie powództwa wobec nieudowodnienia roszczenia. Zarzut taki uznać trzeba za chybiony.

Sąd Okręgowy podziela przedstawioną w zaskarżonym wyroku wykładnię powołanych przepisów.

Zgodnie z treścią przepisu art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Na powódzie spoczywała zatem powinność wykazania, że zawarł z pozwanym umowę, że przenieść na niego własność określonej sumy pieniężnej, a pozwany zobowiązał się zwrócić jej tę samą ilość pieniędzy, przez co nawiązał się pomiędzy stronami stosunek obligacyjny wypełniający znamiona umowy pożyczki, a ponadto, że w wykonaniu tej umowy przekazał pozwanemu kwotę odpowiadającą zobowiązaniu.

W myśl art. 720 § 2 k.c., w brzmieniu sprzed 8 września 2016 roku, umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem. Sama umowa może więc być zawarta w dowolnej formie, jednak fakt jej zawarcia dla celów dowodowych – określonych w art. 74 § 2 k.c. i art. 246 k.p.c. - powinien być potwierdzony pismem.

W myśl art. 74 § 2 kc mimo niezachowania formy pisemnej przewidzianej dla celów dowodowych, dowód ze świadków lub dowód z przesłuchania stron jest dopuszczalny, jeżeli obie strony wyrażą na to zgodę, jeżeli żąda tego konsument w sporze z przedsiębiorcą albo jeżeli fakt dokonania czynności prawnej będzie uprawdopodobniony za pomocą pisma.

Przepis ten odnosi się do tzw. początku dowodu na piśmie. Dokumentem, wskazującym na fakt dokonania czynności, może być każdy dokument, którego treść bezpośrednio lub pośrednio wskazuje na fakt dokonania czynności, np. dowód wpłaty, potwierdzenie wykonania przelewu. Dokumentem tym natomiast nie może być sporządzone przez powoda wezwanie do zapłaty. Tego rodzaju dokument jest jedynie dokumentem prywatnym, a zgodnie z art. 245 k.p.c. stanowi on tylko dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy.

Stosownie natomiast do art. 246 k.p.c., jeżeli ustawa lub umowa stron wymaga dla czynności prawnej zachowania formy pisemnej, dowód ze świadków lub z przesłuchania stron w sprawie między uczestnikami tej czynności na fakt jej dokonania jest dopuszczalny w wypadku, gdy dokument obejmujący czynność został zagubiony, zniszczony lub zabrany przez osobę trzecią, a jeżeli forma pisemna była zastrzeżona tylko dla celów dowodowych, także w wypadkach określonych w kodeksie cywilnym.

W przedmiotowej sprawie żadna z wyżej wymienionych okoliczności nie miała miejsca. Pozwany od samego początku sprzeciwiał się dopuszczeniu dowodu z przesłuchania świadka. Nie wyraził także zgody na przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron. Niewątpliwie, nigdy nie został także sporządzony dokument, potwierdzający fakt zawarcia umowy pożyczki.

Tym samym, Sąd I instancji w sposób prawidłowy uznał, że dopuszczenie dowodu z zeznań świadka na fakt dokonania czynności prawnej – zawarcia między stronami umowy pożyczki – byłoby sprzeczne z powołanymi powyżej przepisami. W konsekwencji, oddalenie powództwa, wobec nieudowodnienia twierdzenia powoda o istnieniu umowy pożyczki, było zasadne.

W tym stanie rzeczy, biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy w Łodzi na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną, orzekając jak w sentencji.

O kosztach procesu należnych pozwanemu za drugą instancję, na które złożyło się wynagrodzenie jego pełnomocnika ustalone w kwocie minimalnej 1800 zł – na podstawie § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800) – Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.